

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2018r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Dehmel

Protokolant: sekr. sąd. Izabela Kozińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Stare Miasto w Poznaniu Hanny Pawlaczuk – Witczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 września 2018 roku

sprawy skazanego **R. M.**

syna M. i E. zd. B.

ur. (...) w G.

na skutek wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego

w przedmiocie umorzenia postępowania

postanawia

1. Na podstawie art. 572 k.p.k., art. 85 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r., art. 85§1 i 2 k.k. oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ.U. z 2015r., poz. 396) umorzyć postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego R. M., w sprawie o sygn. III K 190/18.

2. Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 17 sierpnia 2018 rok do tutejszego Sądu wpłynął wniosek skazanego R. M. o wydanie wobec niego wyroku łącznego, obejmującego prawomocne skazania w sprawach Sądu Rejonowego w Gnieźnie o sygn. akt II K 656/14 oraz Sądu Okręgowego w Poznaniu III K 33/17.

Działając na podstawie art. 570 k.p.k. z urzędu Sąd ustalił w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, że R. M. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Gnieźnie VI Wydziału Grodzkiego z dnia 14 lutego 2005r., sygn. akt **VI K 803/04** za przestępstwo z art. 283 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnione w dniu 30 października 2004r., na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 400 zł; wyrok uprawomocnił się w dniu 22 lutego 2005r., postanowieniem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 12 października 2006r. stwierdzono, że kara ograniczenia wolności nie została wykonana;

II. Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 27 listopada 2014r., sygn. akt **II K 656/14** za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. popełnione w okresie od 13 czerwca 2012r. do 26 listopada 2013r. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, orzeczono obowiązek łóżenia na utrzymanie pokrzywdzonej; postanowieniem z dnia 12 lipca 2016r. karę ograniczenia wolności zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 144 dni, którą skazany

wykonał w okresie od dnia 19 września 2016r. do dnia 10 lutego 2017r., kara ograniczenia wolności została wykonana w dniu 10 lutego 2017r.;

III. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 grudnia 2017r., sygn. akt **III K 33/17** za przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. popełnione w dniu 29 sierpnia 2016r. na karę 5 lat pozbawienia wolności; skazany odbywa orzeczoną karę od dnia 10 lutego 2017 roku, zaś planowany termin zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności przypada na dzień 19 stycznia 2022 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym, do spraw w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Tym samym stwierdzić należy, że w stosunku do skazanego R. M. w niniejszym postępowaniu stosować można przepisy art. 85 k.k. i następne w brzmieniu nowym tj. obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r., jak również, przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. w brzmieniu starym tj. obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r.

Przed przystąpieniem do rozważań odnoszących się do możliwości wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy obecnie obowiązujące i te obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015r. wskazać należy na następującą kwestię.

Zgodnie z treścią art. 103. § 1 pkt 3 k.k. kary ograniczenia wolności nie można wykonać jeżeli od uprawomocnienia się wyroku skazującego upłynęło 10 lat. Przepis art. 103§ 1 pkt 3 k.k. stosuje się odpowiednio do środków karnych, środków kompensacyjnych oraz przepadku (art. 103§2 k.k.).

Wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie VI Wydział Grodzki z dnia 14 lutego 2005r., w sprawie sygn. akt VI K 803/04, którym R. M. został skazany na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, a nadto orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 400 zł, uprawomocnił się w dniu 22 lutego 2005r., a zatem termin przedawnienia wykonania kary ograniczenia wolności upłynął w dniu 15 lutego 2015r.

Z uwagi na fakt, że wykonanie kary ograniczenia wolności orzeczonej wobec skazanego R. M. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie VI Wydział Grodzki z dnia 14 lutego 2005r., sygn. akt VI K 803/04, z uwagi na upływ terminu przedawnienia, nie jest możliwe, kara ta nie może być wzięta pod uwagę przy rozważaniu przesłanek do orzeczenia wobec skazanego kary łącznej w wyroku łącznym i to zarówno w oparciu o przepisy obecnie obowiązujące, jak i przepisy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015r.

Tym samym dalsze rozważania dotyczyć będą kar orzeczonych wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 27 listopada 2014r., sygn. akt II K 656/14 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w P.z dnia 20 grudnia 2017r., sygn. akt III K 33/17.

Analizując stan prawny obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015r., wskazać należy na następujące kwestie.

Warunki do orzeczenia kary łącznej określone zostały w art. 85 k.k. Zgodnie z tym przepisem karę łączną orzeka się wówczas, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała 7 sędziów SN - zasada

prawna z dnia 25 lutego 2005r., sygn. I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Nadto – jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały – możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający kolejne „grupy przestępstw” pozostających w zbiegu. Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy – czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi).

W przedmiotowej sprawie czyn osądzony wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 27 listopada 2014r., sygn. akt II K 656/14 popełniony został w okresie od 13 czerwca 2012r. do 26 listopada 2013r., natomiast czyn osądzony wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 grudnia 2017r., sygn. akt III K 33/17 popełniony został w dniu 29 sierpnia 2016r., a więc po wydaniu wyroku w sprawie II K 656/14, a co za tym idzie kary wymierzone tymi wyrokami nie podlegały łączeniu w ramach wyroku łącznego.

Reasumując, uznać należało, brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego w oparciu o regulacje dotyczące wymiaru kary łącznej obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015r.

W tym stanie rzeczy należało rozważyć przesłanki orzeczenia kary łącznej w oparciu o przepisy obowiązujące od dnia 01 lipca 2015r.

Zgodnie z art. 85§ 1 i 2 k.k., jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Kara pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 27 listopada 2014r., sygn. akt II K 656/14 została w całości wykonana, do wykonania pozostała wyłącznie kara pozbawienia wolności orzeczona wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 grudnia 2017r., sygn. akt III K 33/17.

Zatem, uznać należy, że w oparciu o przepisy art. 85 §1 i 2 k.k. – w obecnym brzmieniu, kara orzeczona w sprawie II K 656/14, jako nie podlegająca wykonaniu nie może podlegać połączeniu z karą pozbawienia wolności w sprawie III K 33/17.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na brak przesłanek do orzeczenia wobec skazanego R. M. kary łącznej, postępowanie o wydanie wyroku łącznego należało umorzyć.

Z uwagi na powyższe orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

SSO Izabela Dehmel